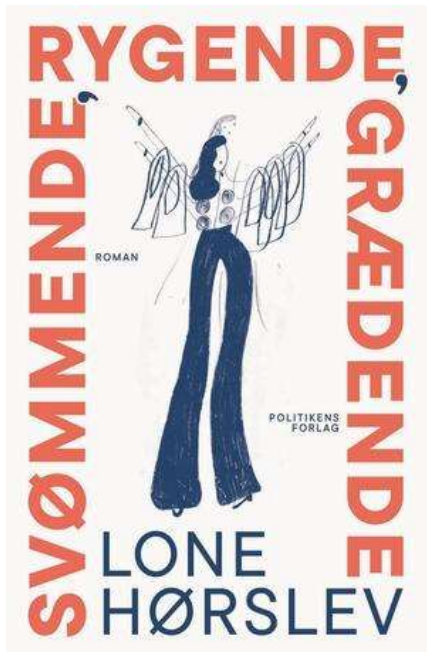




BOG

SVØMMENDE, RYGENDE, GRÆDENDE (/BOEGER/SVOEMMENDE-RYGENDE- GRAEDENDE-ROMAN)

Af Lone Hørslev (/forfattere/lone-horslev) (2024)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET (https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-

[BASIS%3A13777185&fragment=content](#))

Log ind (/user/login?destination=/boeger/svoemmende-rygende-graedende-roman) for at anmelde

Fra sort humor til selvdestruktion. Lone Hørslev udruller sin rå version af kældermenneskets forfald set fra en kvindelig alkoholiker.

ANMELDELSE



22 feb.24



(/users/britta-riis-
langdahl)

Af Britta Riis Langdahl (/users/britta-riis-langdahl)
Skribent

Fra sort humor til selvdestruktion. Lone Hørslev udruller sin rå version af kældermenneskets forfald set fra en kvindelig alkoholiker.

Læseren tages med helt ind i misbrugets ækle mønstre i Hørslev modige og rablende roman. Den sorte humor driver ned ad siderne i starten af romanen, men alkoholmisbrugets sørgelige mønstre tager over og efterlader mere tragedie end grin. Hørslev udpensler forfaldet, så grimt som det er. Det er gnistrende godt og sprogligt veloplagt.

I starten møder vi den 47-årige forfatter med det jævne navn Anna Mette Hansen lige midt i en af flere tragikomiske situationer. Det er egentligt slet ikke sjovt, særligt ikke for Anna, der står i lidt af en livskrise. Anna er som forfatter lidt af en kliché. Hun har skrevet digte, men kan ikke rigtigt komme videre. Hendes eneste søn, Theo, er blevet voksen og er rejst til New Zealand. Hun føler sig forladt og til ingen nytte. Desuden er hun lige væltet på sin cykel og har fået hjernerystelse og brækket armen.

Skellet mellem den selvforagt, der findes i Annas indre, og den ydre skråsikkerhed skaber en skærende splittelse. Anna forsøger at holde fast i sig selv, som da hun til en bryllupsreception har den klassiske smalltalk med en mand om sin digtsamling:

”Hvor mange eksemplarer solgte den sidste? bliver han ved.”

Sidste, det hedder den seneste, og den har solgt 336 styk. Det var jo også en digtsamling. Som han aldrig ville læse. Som helt ærligt skuffede forlaget og skuffede Lars Bukdahl, som kaldte den ”grusomt gumpetung” og kritiserer hende ... Hvordan undgår man at blive anmeldt af Lars Bukdahl. Man skal selvfølgelig lade være med at skrive digte ...

”Det ved jeg ikke, siger hun. – 50.000, tror jeg. Måske 60.”

Og hun har ellers læst sine digte op på Louisiana Litteraturfestival sammen med selveste Søren Ulrik Thomsen.

Men det går nedad mod et mørke. På sit bord derhjemme har Anna Dostojevskijs klassiker Kældermennesket (<https://litteratursiden.dk/boeger/kaeldermennesket>). Den klassiske forfaldsfortælling tegner på flere måder den undergang, Anna er på vej mod. Løgner og selvforagten tager til, mens hvidvin glider ned i store mængder, og hun udgyder sine betragtninger om sig selv og verden i lange, rablende monologer med sig selv og sin kat.

Med et godt greb om flasken, ender hun med at lukke sig selv inde i sig selv, som kældermennesket gør. Og der findes flere som Anna – mange flere. Hørslev placerer midt i romanen et universelt afsnit, der udlægger de barske realiteter om, hvordan kvinder begynder at drikke. Drukkulturen tilhører os alle. Hørslev rapporterer fra en kvindelig brandert med de tømmermænd og mængder af skam, der følger efter.

”Ja, jo måske drikker hun lidt rigeligt. Men hvem gør ikke det? For at være helt ærlig. Hele det her land har sgu da travlt med at drikke sig fuldstændigt ned under.”

Den kolde kritik af vores alkoholkultur udsiges så råt og utilsløret og i lige-på nutid, at fortællingen også er med til at stille spørgsmål ved både drukkultur, forfaldsromantikken og myten om den skabende kunstner, som finder inspiration på bunden af flasken. Hørslev skriver gribende grimt.

”Ned i sin barndom, sin skilsmisse, sin ulykke, og det er okay. Hun kan klare det. Hun har sin vin, SÅ FUCK NU ALT DET LORT, det er okay.”

BOGDETALJER



Andre bøger af Lone Hørslev